



Michal Černík

AK SI S KOCOURKEM POVÍDÁME

Jednou jsem na kocourka zamňoukal. Ale kocourek nic. Jen se po-
díval, co to vydávám za zvuky, a já poznal, že právě v té chvíli jsem
propadl v mňoukání.

„Ty mňoukáš?“ zeptal se.

„Mňoukám.“

„Hm, mňoukat ale neumíš.“

„A já myslel, že umím.“

„A cos mi teda chtěl mňouknout?“

„Jen tak, mňouknout.“

„No jo, my jen tak nemňoukáme. To musíš něco povědět.“

„A co povědět?“

„Třeba že máš radost. A to se mňouká takhle.“ A mňoukl.

„Áha,“ řekl jsem chápavě a mňoukl právě tak.

„Kdepak, to musíš radostněji, víš, aby v tom mňoukání bylo slun-
ce a teplo a zahrada a dům. Jako by ses právě napil teplého mléka. Tak-
hle.“ A kocourek mňoukl.

„Aha,“ řekl jsem a mňoukl taky tak.

„Vidíš, to je ono,“ zajásal kocourek.

Do večera jsem uměl mňouknout, že mám hlad, že jsem smutný, že chci
ven, že jsem ulovil myš, že se chci mazlit, že jsem spokojený.

Potom se kocourek zeptal: „Chtěl bys být kocourem?“

